

El moviment llibertari i el municipalisme

Si partim de la base que l'anarcosindicalisme, per definició, i deixant de costat la vesant sindical, tenia com a principi polític l'enfrontament amb les institucions i com a eina fonamental la revolució social, difícil resulta explicar l'entrada de quatre ministres anarquistes al govern Largo Caballero al novembre de 1936. És que de cop l'anarcosindicalisme entrà en les tasques institucionals sense més? Naturalment, no. No era la primera vegada que la tasca dels llibertaris es veia ampliada a col·laboracions intencionals, i el seu marc havia estat el municipalisme. Així que deixem de costat el tòpic que l'ha perseguit fins ara.

La primera organització anarquista va estar la Federación Regional Española, fundada en 1870 per a veure l'escisió en 1872 dels marxistes de la Nueva Federación Madrileña, que després es convertiria en el PSOE.

L'any anterior es van elebrar eleccions municipals com a pont a les eleccions a Corts Constituents que donaren un triomf clar als republicans gràcies al vot obrer, i aquest era sobretot anarquista, almenas majoritari en Andalusia i Catalunya, però a les constituents no participaren, triomfant els monàrquics. Això de l'Estat no anava amb ells i es

adona una situació sorprenent: monàrquics moderats, progressistes i unionistes controlaven governs civils i diputacions, els republicans ho feien als principals ajuntaments de l'Estat, i això resultà fonamental perquè acostà els republicans als sectors més populars en necessitar el seu recolzament, llur pressió els portà a plantejar la forma federalista d'Estat. Les reformes locals van fer por al govern provisional i aquest dissolgué els ajuntaments, radicalitzant-se els republicans que plantejaren la insurrecció que va estar durament reprimida abans de començar. Però el govern no va treure profit i es veia cada vegada més dividit, el que va fer que Amadeo abdicara i paradoxalment l'única sortida possible per evitar el retorn dels borbons i el federalisme va estar la proclamació de la Primera República per part de les Corts, l'11 de febrer de 1873.

Tot i les reformes mampreses pel nou govern, les eleccions de maig donaren la victòria als federalistes però amb una abstenció superior al 70%. Gran part del vot llibertari es quedà pel camí i les Corts contemplaren una República federal de 17 estats. L'experiència no passà a més donat el fum d'insurreccions obreres que derivaren en veritables motins, com el del Petrólio a Alcoi i el moviment cantonal. I és que els titubejos governamentals semblaven un mur de con-

tenció al federalisme i l'anarcosindicalisme tampoc no es refiava massa de l'acció parlamentària, donat l'injust sistema de quintes i l'impost de consums no s'alteraren. La resposta estatal va estar de nou la repressió, i de seguida quasi sense oposició Pavía i Martínez Campos acabaren amb la República.

L'hegemonia burgesa tornava a estar una realitat incontestable i aquesta apostà per l'estabilitat institucional per tal de mantenir els seus interessos conjugant poder polític amb dominació econòmica. Políticament, el nou sistema descansaria en l'alternància dels partits dinàstics, el Conservador i el Liberal, controlant la societat i les eleccions mitjançant un complex entramat caciquil.

L'únic refugi de socialització que quedà aleshores van estar els casinos i les publicacions periòdiques que reberen constants pressions en forma de censura, tancaments temporals, multes i empresonament.

Amb tot, al 1881 es fundà la Federación de Trabajadores de la Región Española, heredera de la FRE, que de seguida anà parar a la clandestinitat per la repressió i es va escindir amb la Organización Anarquista de la Región Española, fins a la reorganització sindical a les darreries de segle.

S'hauria d'esperar a la incorporació el sufragi universal masculí, en

Continua en pàg. 3

ENTREVISTA

amb José Guerrero, delegat de CGT en l'Ajuntament de Bunyol

pàg. 8

EDITORIAL

Petites reflexions sobre la llibertat d'expressió pàg. 2

REFLEXIÓ

La CGT davant un any decisiu. Acció Social pàg. 4

SINDICAL

Greenmed, Banc Sabadell, Generalitat Valenciana... pàg. 5

I MÉS

Literatura i compromís, breus, agenda, poesia pàg. 6 i 7

Treballadores i treballadors de Correos a Castelló estan duent a terme una vaga indefinida contra la destrucció d'ocupació i la precarització del servei. Tota la informació en <http://www.cgtpv.org>

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Serveis Socials, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello15@gmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

Els líders mundials en la manifestació de París. Aquesta foto mostra el que va ser un muntatge, ells no encapçalaren ni es barrejaren amb els participants de la multitudinària protesta. En la següent imatge, la mani.

editorial

PETITES REFLEXIONS SOBRE LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Els atemptats ocorreguts a París ens van deixar compungits. Molt especialment pels treballadors de la revista satírica *Charlie Hebdo*. Va ser un sentiment de dolor que va envair a tota França, als països aliats i en menor mesura a la resta del món, per una sèrie de morts absurdes que vam poder presenciar quasi en directe.

Ens solidaritzem per unes persones que no coneixíem i que només sabíem que realitzaven el seu treball fent somriure a molta gent, amb els seus afiliats llapis i la seua intel·ligent ironia. I vam veure també com l'humor pot ofendre, encara que siga en l'ús de la llibertat d'expressió

Pocs dies després, quasi en directe, presenciarem com es solidaritzaven els grans líders mundials, tots molt afectats perquè aquesta vegada la massacre ens ha agafat massa a prop. Curiosament, en primera línia, reconeguts genocides com Netanyahu s'erigien com a paradigma de la democràcia en una macro manifestació. Sí, el que tan solament fa uns mesos, l'estiu passat, manara bombardejar Gaza matant a la població civil, especialment a xiquets i xiquetes en parcs infantils, platges, hospitals i col·legis, amb l'argument que allí es trobaven membres d'Hamás... Sí, allí mateix estava el responsable d'eixa matança, donant el condol i defensant la democràcia com el que més. Com si les morts, quan se succeeixen fora de casa, en poblacions de gent pobra, eixes vides no tinguen importància i per la seua insignificància ni comptaren.

Un altre líder mundial allí concentrat, compartint dolor en primera línia, era el nostre Don Mariano Rajoy, pel qual sentim gran respecte per la seua honestedat en l'exercici del seu mandat. El que no complira ni una sola de les seues promeses electorals. El pertanyent al partit polític amb més casos de corrupció en la història democràtica. El senyor antisistema que desmantella tot el sistema de benestar. El que tan solament fa uns dies presentara en el Congrés la llei mordassa, disfressada com a "Llei de

Seguretat Ciutadana". És a dir, llei per a la seguretat que necessita aquest equip de sàtrapes, per a blindar-se en els seus castells i així garantir-se la continuïtat de les seues malifetes polítiques. Llei dissenyada perquè la ciutadania empoïbrida i descontenta no es rebel·le en els carrers i acate amb resignació cristiana la seua miserable destinació. Llei per a emmordassar i criminalitzar la llibertat d'expressió. Doncs el que s'ha dit, allí estava Don Mariano defensant la democràcia i la llibertat d'expressió. Quina barra!

Reflexionant una mica sobre la llibertat d'expressió, com a dret inherent a l'ésser humà, sabem que aquest dret està protegit des de 1948 en la Declaració Universal i contemplat pels països democràtics. Açò pressuposa que les persones som posseïdores d'eixe dret i per tant no es pot atacar ni perseguir a ningú en l'exercici de la seua llibertat. Perquè aquest dret comporta la finalitat que tota persona pugui investigar, accedir a la informació, informar i expressar-se sense censura. No obstant açò, no és un dret absolut, perquè cada persona és responsable de les seues paraules i actes i, per tant, no pot fer un ús indegut d'açò, com per exemple seria ofendre, que en tal cas, no es podria considerar com un dret. Encara que aquest argument sembla una obvietat, és part del conflicte que han generat els atemptats de París. Però no, sabem molt bé que el cas no és tan simple.

Quan ocorre un atemptat d'aquesta magnitud en països desenvolupats i democràtics, la resposta immediata dels Estats és aplicar mesures encaminades a difondre la por a la ciutadania desplegant tot un arsenal policial, perquè la pràctica ha demostrat que açò funciona. Una població desinformada i atemorida acatarà restriccions i pèrdua de llibertats en benefici de la seguretat. D'eixa forma aconseguen una ciutadania més submissa, davant un govern prosector que sabrà rendibilitzar el seu esforç en les pròximes eleccions.

No obstant açò, aquests governs no fan ni una petita autocrítica del perquè

s'ha generat tant odi per a arribar a tantes morts, ni posen en marxa un pla en la cerca d'una solució. I no ho fan perquè coneixen molt bé la resposta perquè la tenen massa a prop. Quan un Estat no integra a totes les persones per igual i separa religions, races, colors o sexes, està generant racisme i exclusió social. Quan les persones viuen o malviuen en guetos, separades de la resta de la societat, està generant exclusió social. Quan l'aplicació de polítiques neoliberals impedeix unes condicions de vida dignes i els joves no tenen futur, s'està generant exclusió social. I és sabut com en molts països europeus, especialment França, Bèlgica, Alemanya, Regne Unit i, en menor mesura Espanya, on existeixen immigrants de majoria musulmana i viuen en guetos, s'estan creant cèl·lules yihadistes a través de les xarxes socials, per a reclutar a molts joves, dones i homes disposats a viatjar a Síria, Iemen o l'Iraq per a entrenar-se i lluitar, des de l'Estat Islàmic, contra l'infidel Occident que els margina i al que consideren enemic.

Els països més desenvolupats han de considerar que es presenten davant un problema de greus dimensions i conseqüències, per organitzacions fanàtiques d'idees islamistes amb fluids ancorats en el segle XIII, però que es mouen amb l'habilitat de les tecnologies del segle XXI. Per açò, a causa de la seua importància, la resposta no pot ser més policies en els carrers ni més bombardejos a països desolats per la misèria.

Per açò resulta molt atrevit deixar la política per als polítics, perquè en la seua irracionalitat, venuts al capital, prenen mesures neoliberals i sabem que produeixen pobresa, marginació i el caos, i mai cercaran el benestar general ni la integració de les persones, perquè no els és rendible.

Per a la CGT, des del punt de vista humà, totes les vides tenen el mateix valor i totes les morts suposen la mateixa pèrdua.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (els programes es penguen en web)

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

Moviment llibertari i municipalisme

...Ve de portada

1890, per a que els marginats polítics tingueren cert protagonisme electoral, i aquests tingueren l'oportunitat amb els blasquistes que, amb una potent base populista aglutinaren les despulles del vell republicanisme i al moviment obrer al temps que explotava la crisi oberta primer per la guerra de Cuba i després per les del Marroc, a més d'esgrimir un potent anticlericalisme. La decidida actuació dels blasquistes trobà la seua recompensa amb el recolzament dels llibertaris, i en 1893, tot i les trampes del sistema electoral dominat pels cacics, aconseguiren representació municipal a València i Castelló de la Plana. En 1898, Blasco Ibáñez va estar el més votat al seu districte, repetint resultats i sortint sempre escollit fins 1908, quan decidí abandonar la política. Naturalment amb el vot obrer. L'aliança va fer que entre 1901 i 1911, els blasquistes tingueren majoria a l'Ajuntament de València, cosa que es repetiria en alguns pobles importants del país.

El fenomen resulta fàcilment explicable: l'acció obrera no tenia capacitat, per definició, d'arrossegar objectius més enllà del merament laboral. Per contra,

// La victòria dels republicans en les eleccions municipals de l'abril de 1931 va ser possible pel majoritari vot obrer //

els republicans esgrimien un discurs incendiari que, a banda d'agradar a certs sectors socials, en la pràctica política es presentaven com als seus representants, de manera que obrers i blasquistes establiren una simbiosi fecunda: el proletariat votava repulicà i els blasquistes es convertien en els seus portaveus polítics a nivell local sense arriscar els seus objectius primordials obtenint vots que d'altra manera mai no hagueren pogut arribar. I aquesta relació es mantindria més o menys estable fins a la Segona República, com ho demostra el seu comportament durant els avalots de 1911 a la Ribera i la Costera, on els republicans desplegaren tota la seua activitat per tal de defensar tant els seus alcaldes com als anarcosindicalistes perseguits i reprimits. No debades, la recent creada CNT va patir una persecució terrible a resultes dels fets llur origen s'havia de buscar de nou en un sistema de quintes injust i el rebuig a la guerra del Marroc. Els conflictes de 1917 a 1919 vingueren a reafirmar la simbiosi però a l'inici de la dècada dels vint amb el desplegament del pistolisme la relació va anar gelant-se.

La victòria dels republicans en les eleccions municipals de l'abril de 1931 va ser possible pel majoritari vot obrer. Un ample sector de l'anarcosindicalisme votà al seu favor i la importància del vot llibertari es tornà a demostrar amb la seua abstenció en les eleccions de 1933 i en la victòria electoral del Front Popular en febrer de 1936.

Al llarg de la guerra, els llibertaris no tingueren objecció en formar part dels comitès locals, des d'on influïren directament en la vida pública i sobretot en les col·lectivitzacions, però després de la restauració del poder central, a la primavera de 1937, quedaren fora de les gestores i no tornarien a intentar tindre més presència fins al colp de Casado en febrer de 1939. Aleshores tot era perdut i a continuació vindria la nit franquista que alterà el seu color només que amb el de la sang i la misèria, que colpejà terriblement el moviment llibertari.

RICARD CAMIL TORRES I FABRA
Historiador

Municipal i municipalisme

Amb aquest article de Ricard Camil Torres pretenem reprendre l'actual debat entorn del projecte municipalista; encara que hauríem de parlar de projectes, donat les grans discrepàncies existents entre aquells que han fet propostes sota aquest concepte. En tot cas, no deixa de ser una discussió oberta, que ja hem abordat aquests últims anys en debats de la ràdio i en les jornades llibertàries.

És cert que l'anarquisme ha mantingut històricament una gran incidència i implicació en l'àmbit local, per entendre que és un àmbit molt més proper a les persones i que permet major participació de l'individu en la vida col·lectiva i en la resolució dels problemes comuns.

Per aquest activisme àcrata des del local és fàcilment comprensible la proliferació entre els segles XIX i XX de revoltes i proclamacions del comunisme llibertari en diverses localitats espanyoles,

l'organització de nombroses col·lectivitats i cooperatives locals i el projecte de federació ibèrica de comunes llibertàries, aprovat en el congrés de CNT de 1936.

En essència, el municipalisme llibertari és una idea d'organització política

// El municipalisme mal entès no te res a veure amb el moviment, sinó amb l'obsoleta democràcia representativa //

basada en institucions assembleàries locals i de funcionament autogestionari, que es federarien en una confederació de municipis i comunes lliures, en clara oposició al funcionament de l'Estat centralista. Aquesta idea que l'anarquisme ha preconitzat durant dos segles, ha sigut arrelgada i actualitzada per Murray Bookchin, donant lloc a una gran

difusió del projecte i, desgraciadament també, a la utilització del programa municipalista per polítics i partits que simplement proposen formar candidatures, més o menys populars, per a entrar en els governs locals; cosa que res té a veure amb el municipalisme dels anarquistes i sí molt amb l'obsoleta democràcia representativa.

De la proposta esbossada per M. Bookchin es desprèn que "el municipalisme lluita per l'alliberament dels municipis, convertint-los en insubmisos al poder estatal, amb la finalitat de, arribats a un punt, s'aconsegueixca l'organització municipal alternativa de les relacions socials, l'econòmica, els serveis i la cultura". Com pot veure's, fet molt allunyat dels objectius de la majoria de les candidatures pretendidament municipalistes. Precisament per eixa gran confusió existent, considerem de màxim interès seguir amb el debat sobre aquest tema.

Equip de Redacció

Que no visquem més com a esclaus

Diu una cançó de La Gossa Sorda que la nostra pena és una pena d'esperar. Es ben cert això. La nostra pena, la de la classe treballadora, és una pena d'esperar temps millors, de que milloren les coses, de que demà serà un nou dia.

Però mentre esperem, un vell adolorit obri la porta al primer pis d'un edifici d'Atenes i s'assenta a una cadira. Està en una clínica autogestionada, on els tractaments i els medicaments són completament gratuïts. Aquest vell és un de tants que s'ha quedat sense Seguretat Social a Grècia, per les retallades

A l'altra cantonada una advocada aturada sopa un plat de fideus en l'agradable companyia d'altres en la seua situació a un menjador social gratuït, acompanyats amb la música d'una guitarra.

I en un altre poble, un treballador es fica el mono per entrar a la fàbrica. Va content, sap que no ha d'aguantar crits, ni presses, ni llargs horaris. La fàbrica està en mans de les treballadores.

I així tota una sèrie d'iniciatives i projectes autogestionaris i horitzontals que ara mateixa estan donant-se a Grècia i que estan construint una realitat nova, la realitat que els grecs i les gregues volen i no la que els imposa la Troika. Han abandonat eixa pena d'esperar i han recuperat l'alegria que dóna sentir que tens el control de la teua vida. La gent que desenvolupa aquests projectes, ja no espera solucions miraculoses, sinó que ha començat a construir eixos temps millors, eixos nous dies.

Exarchia, un barri del centre d'Atenes, és un clar exemple de municipalisme llibertari. Allà és la gent del barri la que gestiona i controla el barri. La Policia no fa identificacions racistes pels carrers, els feixistes no assomen el nas. Ací i allà hi ha gent prenent un café a un bar autogestionat, llegint un periòdic cooperatiu o veient una pel·lícula a un cine ocupat. Veus gent contenta. Contenta perquè no fan hores interminables a la feina, no tenen gana ni dormen al carrer, no depenen dels preus que marque una empresa. Allà, elles decideixen com i quant treballen, cultiven i fan el seu menjar, procuren que no falte un sastre, fan les seues pròpies coses, ges-

Presentació del documental en La Cosa Nostra de Castelló / CGT CASTELLÓ

tionen el seu oci. En definitiva, ningú decideix per elles.

Tot això ho vam poder veure a les presentacions del documental "Que no visquem més com a esclaus" a València i Castelló, el 15 i 16 de gener, de la mà del seu director Yannis Youlountas i que podeu veure gratuïtament a internet. I és que molta gent ja no vol viure com a esclaus. I per això, han trencat les cadenes i han començat a construir un món sense cadenes, ni a les mans ni a les ments.

I nosaltres hem de començar a fer el mateix. No podem estar sempre esperant. Ja no podem continuar esperant a solucions que vinguen volant de la mà de partits polítics, nous o vells. Ningú ens tornarà l'alegria, si no ens la tornem nosaltres mateixa. Hem de ficar la primera pedra, com a Can Vies. Si no tenim una biblioteca al barri, fem-la. Si no hi ha un gimnàs, fem-lo. Si no hi ha un teatre, construïm-lo. No és impossible. Només cal organitzar-se i ser valentes. Si volem controlar les nostres vides, deixar enrere la pena, hem de començar a construir. Ningú ho farà per

nosaltres. Podem seguir esperant i morir de pena o ficar-nos mans a l'obra i començar a viure, a respirar, a gaudir.

A Grècia està passant. A altres indrets del món també està passant. També sorgeixen projectes i iniciatives arreu de l'Estat Espanyol i el País Valencià. Cal consolidar-les, estendre-les, fer-les grans, portar-les als nostres barris.

I és que, eixe món nou que portem als nostres cors, està creixent en aquest instant.

PD: Des d'aquestes línies vull agrair l'esforç de tota la gent que d'una manera o altra ha fet possible que el documental "Que no visquem més com a esclaus" es presentara al País Valencià. També agrair a Yannis i la seua família haver fet tants quilòmetres per compartir amb nosaltres tant experiències.

MARC BANYULS
Secretari Formació CGT-PV

ACCIÓ SOCIAL

Manifestació celebrada el 24 de gener a Alacant contra els desnonaments / CGT ALACANT

Protesta contra la Llei Mordassa del 25 de gener a València / JUAN RAMÓN FERRANDIS

La CGT ante un año decisivo

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari Acció Social CGT-PV

La Plataforma de las Marchas de la Dignidad (22M) de la que CGT es parte activa, ha celebrado varias reuniones desde la multitudinaria manifestación del 22 de marzo de 2014 en Madrid. El último de estos encuentros de los movimientos sociales y el sindicalismo alternativo tuvo lugar, los pasados días 17 y 18 de enero, en la ciudad gallega de Cangas (Pontevedra). Fruto de esas sucesivas citas de coordinación ha sido la convocatoria de toda una serie de movilizaciones, a realizar a lo largo del presente año, que tendrán como colofón una Huelga General, Social y de Consumo, anunciada ya para el 22 de octubre (22-O).

Pero mucho antes de esa esperada y necesaria Huelga General, la primera que se convoca sin UGT y CCOO y con un claro componente social y alternativo, tenemos otras importantes acciones de preparación, que vamos a resaltar, avisando que no es una lista exhaustiva y cerrada.

Para empezar 2015 tomando esas calles que el poder quiere que vuelvan a ser suyas, el 25 de enero hemos tenido manifestaciones o concentraciones contra la represión y la Ley Mordaza en una veintena de grandes ciudades: Madrid, Barcelona, Valencia, Zaragoza, Valladolid, Córdoba, etc. Ha sido la primera gran respuesta social a la política de recortes de libertades impulsada por el capital y el gobierno del PP.

Hay que decir que la manifestación de Valencia ciudad discurrió desde el Palacio de Justicia hasta el consulado de México, para incluir también la denuncia por los asesinatos de activistas sociales en ese país.

La siguiente cita, como no podría ser de otra forma, es el próximo 8 de Marzo, el Día Internacional de la Mujer Trabajadora. La CGT y el resto de organizaciones y colectivos del 22M nos vamos a sumar en esa significativa fecha a las manifestaciones convocadas por las asociaciones de mujeres, para denunciar la violencia machista y la

discriminación que sigue sufriendo la población femenina en todos los sectores, especialmente en el mundo laboral.

Sin apenas tiempo para reponernos de la anterior convocatoria, ya estaremos metidos en otro llamamiento trascendental. Y es que el 21M estamos todos los territorios convocados a otra gran manifestación unitaria en Madrid. Los movimientos y organizaciones de Madrid realizarán actos y marchas durante toda esa semana y el sábado (21 de marzo) iremos en autobuses desde el resto de territorios del país. Evidentemente, la CGT fletará sus propios autobuses, con el sistema habitual de cubrir los gastos. Es muy importante que desde todas las Federaciones y Sindicatos de la CGT-PV se movilice a la afiliación para que podamos llevar, de forma coordinada desde el SP, el máximo de autobuses a Madrid.

La siguiente fecha a recordar, aunque desde el anarcosindicalismo nunca la hemos olvidado, es la del 1º de Mayo. La propuesta desde la Marchas de la Dignidad

// El 22-O tendrá lugar la primera Huelga General, Social y de Consumo que se convoca sin el sindicalismo oficial //

es, allá donde se pueda, unificar todas las fuerzas y realizar un 1º de Mayo lo más unitario posible, sin renunciar cada organización o colectivo a sus señas de identidad. Es cierto que la CGT lleva años realizando sus propios primeros de Mayo, pero en esta ocasión es una gran oportunidad para aglutinar a todos los grupos sociales y sindicales que estamos por la lucha, dejando a UGT y CCOO sin mayor apoyo que el de sus menguantes fuerzas y sus reducidos colectivos satélites de tinte reformista.

De todas las fechas previstas hasta ahora, la del 22 de octubre supone el punto

crucial de toda la campaña. Ese día estamos decididos a realizar la primera Huelga General, Social y de Consumo que se convoca en este país sin el sindicalismo oficial. Es un gran desafío, sin duda, pero el aluvión de recortes y agresiones sin fin que estamos sufriendo las clases populares exige una respuesta de este nivel. Ya no caben respuestas simbólicas. Van a por todos nuestros derechos y conquistas, y no nos queda otro remedio que defenderlos; para las generaciones actuales y para las que nos sucedan.

Aunque esta fecha parece todavía lejana, hay que empezar ya a trabajar con todos los colectivos, plataformas, organizaciones, asambleas y comités de empresa, etc. que pudieran tener interés en participar en esta histórica cita. No va a ser fácil romper con el inmovilismo y el miedo que se han apoderado de las plantillas, pero tenemos que intentarlo. Además, en esta ocasión, también contamos con los barrios, los estudiantes y los colectivos sociales para realmente parar el país; no sólo la producción, sino también el consumo, la enseñanza, el transporte, etc.

Por lo que respecta al País Valencià, ya sabéis que hay una plataforma territorial, que se reúne de forma itinerante (la más reciente ha sido la del 6 de febrero, en Vall d'Uixó) y varias de ámbito comarcal o local.

Por ello os proponemos que, en los sitios donde todavía no se haga, impulséis esa imprescindible coordinación; sobre todo de cara a conseguir que la Huelga General del 22-O tenga un seguimiento importante.

Pero, como ya estaréis pensando, meterse hasta las cejas en esta intensa campaña de las Marchas de la Dignidad no quiere decir que –como CGT– nos vayamos a olvidar del resto de luchas en la que estamos presentes: cierre de los CIE, objeción fiscal, renta básica, energías renovables, violencia machista, vivienda digna, ley mordaza, TTIP, solidaridad local o internacionalista, etc.

Reconocemos que nos estamos exigiendo un gran esfuerzo, pero también es cierto que la Organización se ha puesto las pilas para asesorar y reforzar allá donde haga falta. Para cualquier consulta o petición de ayuda al respecto, no dudéis en poneros en contacto con el SP o el Equipo de Comunicación.

Desde todos los entes de la CGT tenemos mucha ilusión y confianza en que vamos a impulsar colectivamente estas luchas y de que la CGT se hará visible ante el conjunto de la clase trabajadora como el sindicato combativo, solidario y participativo que en este nuevo siglo se necesita para frenar la durísima ofensiva del capital.

webs al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com.es/>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

FOTONOTÍCIES

La Secció Sindical de la CGT en Greenmed Sollana es va manifestar a finals de l'any passat contra la política d'assetjament, abús i falta de respecte que la direcció de l'empresa citrícola, amb l'ajuda del seu sindicat groc, mostra cap a les treballadores en general i cap a les afiliades a la CGT en particular.

Arran la Reforma Laboral de 2012 i la domesticació aconseguida mitjançant el discurs de la crisi (estafa), Greenmed ha arribat a instal·lar una autèntica distopia en el centre de treball de La Ribera. Però, com tot el món sap, el temps deixa les coses al seu lloc. Continuarem informant.

Moment de la concentració a les portes de Greenmed Sollana / ANTONIO PÉREZ

Més de 200 persones es van concentrar davant l'Ajuntament de Gandia, per tal de mostrar el seu rebuig a les declaracions realitzades per Arturo Torró, amb motiu de la mort d'un policia al metro de Madrid. La convocatòria tenia com a objectiu desmarcar a la ciutadania de les paraules de qui, oficialment, és el representant de la ciutat i que «en cap cas representa el sentir de les persones que vivim a Gandia, que el què volem és viure i coniar amb les nostres veïnes i veïns, independentment de quina siga la seua procedència». Es va fer palès que "la política d'empadronament és il·legal i exclouent".

Manifestació convocada per CGT a Gandia contra les declaracions racistes de l'alcalde / CGT LA SAFOR

BANCA

CGT lleva ante la Audiencia Nacional las prolongaciones de jornada en Banco Sabadell

CGT-Banco Sabadell

El 9 de febrero, se ha celebrado en el SIMA, infructuosamente, el procedimiento de mediación en materia de Conflicto Colectivo, que CGT promueve frente a Banco Sabadell por las continuas prolongaciones de jornada que se producen en el banco, por la falta de registro de dichas prolongaciones y de nuestro horario legal de trabajo, por no comunicar las horas extra realizadas a los sindicatos, por no abonar o compensar las mismas y por incumplir los requerimientos realizados, hasta el momento, por siete Inspecciones de Trabajo de las 22 denunciadas por CGT.

Ante los incumplimientos reiterados de la legislación laboral vigente y del Convenio Colectivo de Banca, reclamamos a la dirección del banco que implante un sistema de registro adecuado de la jornada de trabajo, que permita constatar la fecha de realización de horas extraordinarias, su causa y forma de compensación, y en todo caso, instaure mecanismos automatizados de control de entrada y salida de los centros de trabajo y cómputo de la jornada laboral, así como que proceda a informar a las y los representantes de la plantilla de las horas extras realizadas.

La dirección sigue negando esta grave problemática laboral, sigue negándose a registrar la jornada ya que no le interesa que se pueda constatar el gran número de horas extras que se realiza de forma habitual en el banco, sigue comunicando que en Banco Sabadell no se realiza ni una sola hora extraordinaria. Hemos intentado solucionar esta grave irregularidad laboral mediante el diálogo, obteniendo siempre respuestas negati-

vas a nuestras pretensiones (ahora debido a las sanciones impuestas por las Inspecciones, pretenden implantar un control manual de la jornada para el personal administrativo: 14% de la plantilla en el banco, lo que consideramos francamente insuficiente reclamando el control para toda la plantilla), por lo que, ahora, será la Audiencia Nacional quien tome cartas en el asunto y solucione el problema con carácter definitivo.

Llevamos dos años luchando contra esta lacra social que vivimos en Banco Sabadell, hemos presentado 22 denuncias ante las Inspecciones de Trabajo provinciales, primero trabajando conjuntamente con algunos sindicatos;

// La responsabilidad es totalmente de la dirección del banco //

cuando estos abandonaron (según ellos la situación ya estaba normalizada y no conseguiríamos nada) continuamos en solitario, consiguiendo hasta la fecha siete requerimientos y cuatro actas de infracción graves, que nos sirven para poder plantear este conflicto colectivo.

Nuestra actuación persigue que se cumpla la legislación vigente, el convenio colectivo, la jornada legal pactada en el banco, pero a la vez nos protege contra futuros despidos colectivos (la dirección sigue planteando que sobra plantilla en el banco) y contra futuras reducciones de nuestras condiciones laborales (no olvidemos la reducción de 3 días de vacaciones y la suspensión de aportaciones al plan de pensiones pactada por CCOO, Cuadros, UGT, ELA, Alta, Vietnamita, Csica, con la excusa

de un falso sobrante de plantilla en Catalunya y Aragón).

Además nos sentimos abochornados del trabajo sumergido que se realiza en el banco, que supone un claro fraude en cotizaciones a la Seguridad Social, impago de salarios y de impuestos, en un país inmerso en la mayor crisis económica de su historia, donde constantemente reducen prestaciones sociales y aumenta el desempleo. Sentimos verdadera vergüenza cuando ante las visitas de las Inspecciones de Trabajo, desalojan a nuestras compañeras y compañeros por las puertas traseras de los servicios centrales, como si fuéramos delincuentes.

Queremos dejar bien claro que la responsabilidad de todo este trabajo encubierto e ilegal es totalmente de la dirección del banco. La plantilla se ve sometida a continuas amenazas y presiones para prolongar la jornada legal de trabajo, pero ha llegado el momento de decir basta: LA MEJOR MANERA DE PROTEGER NUESTROS EMPLEOS ES NO REALIZAR PROLONGACIONES ILEGALES DE JORNADA Y SI SE REALIZAN HORAS EXTRAS DEBEN REGISTRARSE Y PAGARSE O COMPENSARSE, de esta manera evidenciamos la falta de personal que todo el mundo sabe existe en Banco Sabadell.

Esta campaña que realizamos en Banco Sabadell: denuncia y movilizaciones, está siendo promovida por CGT en todo el sector de banca, ya que el problema existe con carácter general en todos los bancos del país. Esperamos que esta vez, los sindicatos mayoritarios no miren hacia otro lado y aborden el problema con honestidad y responsabilidad, adhiriéndose a nuestra demanda.

GENERALITAT VALENCIANA

Imatge d'una de les concentracions que tingueren lloc al 2012

CGT Castelló guanya per sentència judicial els salaris de totes les treballadores de la Casa d'Acollida de Dones

Aquest conflicte s'arrossega des de l'any 2011, sent l'adjudicatària l'empresa ASER que fraudulentament va deixar de pagar les nòmines durant més de 6 mesos havent d'arribar a la vaga i fins i tot arribar a denunciar a la Conselleria de Benestar Social i la Generalitat Valenciana.

Posteriorment al maig del 2012 la gestió de la Casa d'Acollida se li va subrogar a la fundació DIAGRAMA que tampoc va voler complir amb el seu deure de pagar les nòmines pendents. Amb aquesta sentència s'ha fet justícia a la lluita d'unes companyes que atienien a dones maltractades, cosa que no va frenar per a elles el maltractament laboral i econòmic cap a elles i han tardat més de dos anys i mig a cobrar i no van abandonar el seu lloc de treball.

CGT denuncia que les retallades en els serveis socials no són ètics, són un frau laboral que atempta contra els drets bàsics de

les treballadores, i causen moltíssim dolor.

Amb la sentència 174/13 del Jutjat Social número 1 de Castelló s'ha retornat no solament els diners que les pertanyia, també la dignitat que en el seu moment van pretendre arrabassar en patir l'impagament de més de mig any de treball. La victòria no és solament de CGT sinó de tot el col·lectiu de dones lluitadores que no es van rendir en aquesta difícil batalla.

La discriminació que van patir la considerem indecent i va ser transmesa en la carta al President de la Generalitat Valenciana per la desvergonya que van patir en treballar sense cobrar i mirar les institucions cap a un altre costat.

La seua honradesa i ètica es van mantenir fortes en treballar sense cobrar per a que no es deixara d'assistir cap dia a dones víctimes de la violència masclista.

CGT Castelló

// Les retallades són un frau laboral que atempta contra els drets //

Entrevista a Maruja Moyano

“Decidí denunciar las injusticias a través de la literatura”

Maruja es la Secretaria General de la Sección Sindical ONCE-Alicante y, además de trabajadora, es escritora, articulista y bloguera. Desde septiembre del año pasado escribe a través de su blog del Diario Información de Alicante

Nació en Madrid en 1956. Se apasionó por la lectura a muy corta edad y sus dosis de imaginación la llevaron a escribir historias, cuentos, pequeñas obras de teatro y relatos cortos.

Comenzó muy joven a trabajar y, al iniciarse la transición democrática en España, en 1976, comenzó su andadura sindical que no ha abandonado.

Se licenció en Sociología por la Universidad de Alicante. Siendo sensible con las desigualdades sociales, decide escribir su primera novela "Makuba", con la que nos transporta a las entrañas de uno de los países más explotados de la tierra, la República Democrática del Congo

La novela de Makuba es una historia que no solo trata temas humanos como el amor o la amistad, sino que al hilo de la trama y de la historia de Marta Mingot, protagonista de la novela, el lector se verá irremediabilmente inmerso en la realidad política, social y cultural de la zona de los Grandes Lagos de África, región muy rica y heterogénea que ha vivido constantes tensiones y conflictos bélicos especialmente cruentos desde que concluyera el proceso de descolonización.

La autora aprovecha este viaje a través de la ficción para reflexionar en boca de los protagonistas acerca de la explotación de los recursos naturales y de las personas en aquel rico lugar de África, por los intereses económicos de las grandes multinacionales, la corrupción política y el desentendimiento del resto del mundo y de la propia ONU. Un matiz político que suma profundidad a la obra y que resitúa en primera fila del panorama mundial, el drama de los conflictos civiles, económicos y políticos en África.

En el libro se introducen determinados personajes reales, que forman o han formado parte de la actualidad viva de la R.D. del Congo, principalmente, luchadores por los derechos humanos, así como el nombre de determinadas compañías compradoras de coltan que son parte necesaria en el conflicto eterno de ese país.

¿Qué es lo que te induce a escribir?

Necesito expresarme, dejo simplemente que los dedos hablen, puedo parar cuando quiero, cerrar los ojos y buscar la forma más clara de decir. Me expreso mejor escribiendo que hablando. Necesito comunicar y describir el mundo como yo lo veo.

¿Por qué esta novela orientada en el Congo?

Te cuento lo vivido. Hace años, allá por el 2001 ó 2002, leí un artículo titulado "La

Guerra del Coltan". Ahí fue donde empecé a interesarme por ese mineral que en aquellos años casi nadie conocía en España, a pesar de que ya lo utilizábamos en nuestros teléfonos móviles y en nuestros ordenadores. Empecé a buscar información sobre él e inevitablemente tenía que empezar por su origen: la República Democrática del Congo.

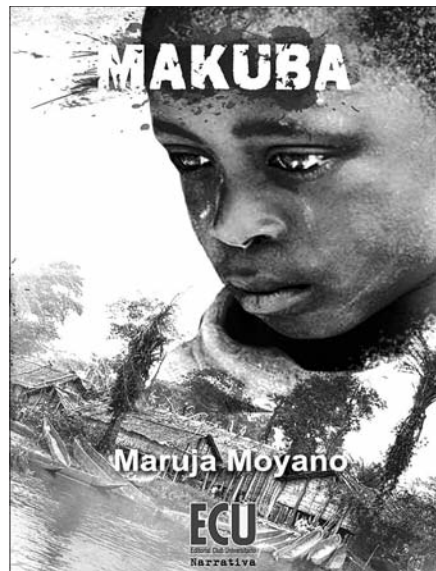
He leído tanto sobre su historia, su orografía, sus penurias como colonia permanente de unos países y de otros, sobre la explotación brutal de sus recursos, sobre el trato inhumano que ha recibido la población de aquel país a lo largo de su historia, que de alguna manera sentí que tenía que escribir sobre todo eso y hacer que la gente supiera que esa realidad y que todo ese horror existe hoy y ha existido desde siglos atrás, sin esperanza y en la trastienda del mundo.

Pero dejé al menos 100 folios llenos de datos dentro de un cajón porque comencé a estudiar mi carrera de Sociología en la Universidad y ahí se quedó durante años. Me resultaba imposible tener tiempo para el trabajo, la casa, el sindicato y los estudios. Y entonces, parece que la vida me dio un aviso. Porque todos esos años de estrés (creo yo que influyó mucho), me hicieron frenar cuando me detectaron un cáncer de mama.

Cuando me vi en casa, decidí tomarme la vida de otra manera y retomar aquel montón de folios llenos de datos sobre el coltan y el Congo, para escribir, comunicar y denunciar las injusticias a través de mi literatura y a mi estilo.

Equip de Redacció

El 18 de febrero a las 19h, Maruja presentará su libro en la FNAC de Alicante

8 DE MARÇ

Mujeres con derechos

Cuando pensamos en los derechos de las mujeres con discapacidad, seguramente que pensamos en "buen trato", "educación", "acceso a bienes", "vivienda", "pensiones"...y poco más. No aparece como opción, como categoría de pensamiento, el trabajo.

Sin embargo, mucha de la problemática que aqueja a las mujeres con discapacidad (llámense "malos tratos", "falta de socialización", "baja autoestima"... "independencia" tanto económica, como social y cultural) se solucionaría (o, al menos, sería un comienzo) con un trabajo.

Tirar abajo los prejuicios sociales, en general y, en particular, los de las mismas mujeres con discapacidad es el desafío. La sociedad los tiene porque les ha asignado desde hace mucho el rol pasivo que, en otros tiempos, tuvieron las mujeres en general (prejuicio que aumenta con la edad de las personas involucradas y en los estratos socioculturales de bajo nivel). Y las mujeres con discapacidad, sectorizadas de acuerdo con su edad tanto como por el nivel educativo adquirido, también están divididas y sacudidas tanto por los estigmas adquiridos (y no elegidos) como por la necesidad de usar los elementos (sumisión y dependencia) como por las estrategias que eligen, muchas veces sin otra opción (cobro de pensiones, así como culpabilización y responsabilización de los otros).

Por todo lo expuesto, pensamos que la lucha por el acceso al trabajo de las mujeres con discapacidad debe ir unida a la lucha por el derecho al mismo: no es un avance de los tiempos, es un triunfo en la lucha por el total ejercicio de un derecho como es la independencia. **Josefina Juste**

LGTB

Es constitueix el grup de treball LGTB-CGT Diversitat Sexual i de Gènere

Companyes i companys volem informar que s'ha constituït el grup de treball LGTB-CGT Diversitat Sexual i de Gènere dins de Dones Lliures.

Es forma aquest grup per la necessitat de donar cabuda a les diferents problemàtiques que han arribat fins al nostre sindicat des de l'àmbit LGTB, a més de crear un espai de reflexió llibertari sobre la realitat entorn de la diversitat sexual i de gènere.

El nostre propòsit és sensibilitzar i visibilitzar, tant dins del sindicat com en els diferents àmbits laborals on treballem, de les diferents discriminacions laborals i socials de la població LGTB.

També volem acostar les eines de les quals disposem en CGT i oferir una xarxa de comunicació que servisca d'enllaç amb altres col·lectius.

A data d'avui ja hem participat en els 26es jornades estatals LGTB, en les primeres jornades LGTB de Tenerife, en l'onzè congrés de Lambda València, i amb la intenció de reactivar la col·laboració amb dit col·lectiu, així com l'organització de tallers i formacions dins i fora del sindicat. I

volem animar a totes i a tots a participar en les jornades de lluita del dia de l'orgull d'enguany.

Convidem a totes les persones que vulguen participar en aquest projecte que es posen en contacte a través de correu electrònic lgtb.cgt@gmail.com i [@lgtbcgt](https://twitter.com/lgtbcgt) en twitter.

AGENDA I NOTÍCIES

Segundas Jornadas sobre la Guerra Civil en el Alto Palancia

En abril de 2015 vamos a organizar las segundas jornadas sobre la Guerra Civil en el Alto Palancia. Este año estamos preparando un conjunto de charlas muy interesantes y que intentaran abrir nuevos caminos para entender lo acontecido durante aquellos años. Para empezar queremos contaros que ya tenemos confirmada la asistencia del conocido historiador libertario Miquel Amorós que repetirá en esta segunda edición de las jornadas. Hace un par de años Miquel nos contó la historia de la Columna de Hierro, una charla que abarrotó la librería Athenas y que sirvió para ampliar el conocimiento de estos primeros grupos organizados en los primeros días de la contienda, que acabaron siendo los verdaderos responsables de mantener el ideal libertario en el frente y la retaguardia. **Joaquín Pérez Navarro.** Este año hemos propuesto a Miquel tratar un tema completamente diferente. Miquel trazará una semblanza del libertario Joaquín Pérez Navarro, nacido en Campos de Arenoso y que formó parte del grupo "Los Amigos de Durruti". Joaquín fue un libertario que le tocó vivir una de las mayores tragedias del anarquismo en la península, los hechos de Mayo, donde fue duramente torturado por los estalinistas. Miquel conoció en Londres a Joaquín antes de morir. Le realizó varias entrevistas y recibió parte de los escritos de este luchador nacido en un pueblo vecino. Próximamente iremos comunicando las nuevas charlas que se vayan cerrando. Para más información sobre Joaquín Pérez Navarro: <http://elecodepalancia.blogspot.com.es/2013/02/en-memoria-de-joaquin-perez-navarro.html>. Fuente: **Ateneo Libertario "Octubre del 36"**

Curs d'Horticultura Ecològica

10, 11 i 12 de març, de 9h a 15h, local CGT (Av. del Cid, 154-València). Imparteix Centre de Desenvolupament Tecnològic de Carcaixent. Conselleria d'Agricultura. Més informació en www.cgtpv.org

Curs de formació bàsica en Comunicació i Relacions amb els Mitjans de Comunicació

El curs el realitza CGT-La Safor en col·laboració amb la Secretaria de Formació de CGT-PVM. **Dissabte 21 de febrer: de 10:00 a 14:00 hores i de 15:00 a 18:00 hores.** **Lloc: Seu de CGT-La Safor C/ Pintor Sorolla, 39 baix, DP 46700 Gandia.** Objectius: Conèixer el funcionament dels mitjans de comunicació i les estratègies per dirigir-nos a ells per tal que les nostres convocatòries, accions, activitats i comunicats tinguin un ressò adequat. Destinataris: Secretaris, secretàries i responsables de comunicació, delegats/des o qualsevol afiliat/da interessat/da a portar temes de comunicació de seccions sindicals, sindicats i federacions. Ponents: Vicent Canet, periodista de gabinets i mitjans de comunicació. Caldrà inscripció prèvia: Omplir la fitxa d'inscripció que trobareu en www.cgtpv.org, enviant-la a cgtlasafor@gmail.com. O acudint al local de CGT-La Safor (C/ Pintor Sorolla, 39 Gandia) en l'horari d'atenció: Dilluns i Dimarts de 10:30 a 13:30 i de 16:30 a 19:00 i Divendres de 10:30 a 13:30. I telefonant al 962877060 en l'horari d'atenció.

Curs d'informàtica bàsica

Dirigit a totes les afiliades i afiliats de CGT que tinguen nuls o escassos coneixements d'informàtica, i desitgen adquirir-los. El Curs l'imparteix el company LAYO amb la col·laboració de la Cooperativa Integral d'Informàtica, i les condicions de mitjans i aules permeten l'assistència al mateix a 18 persones. Aquest curs s'impartirà en dues vesprades, de 16h a 20h, els dies **23 i 25 de febrer en el local de CGT (Av. del Cid, 154-València).** En cas que se supere el nombre d'alumnes establert es durien a terme successius cursos. Apuntar-se passant o telefonant al local, 963834440. **Formació CGT-València**

Homenatge a Josefina Juste
En la vesprada del 8 de gener, la companya Josefina Juste (Dones Lliures, Equip Comunicació CGT-PV, Ràdio Klara...) va rebre un emotiu homenatge sorpresa. Unes trenta persones de diferents àmbits on Josefina desenvolupa el seu compromís amb els drets humans, li mostraren el seu reconeixement i agraïment. Tota la informació en **Rojo y Negro Febrero 2015**

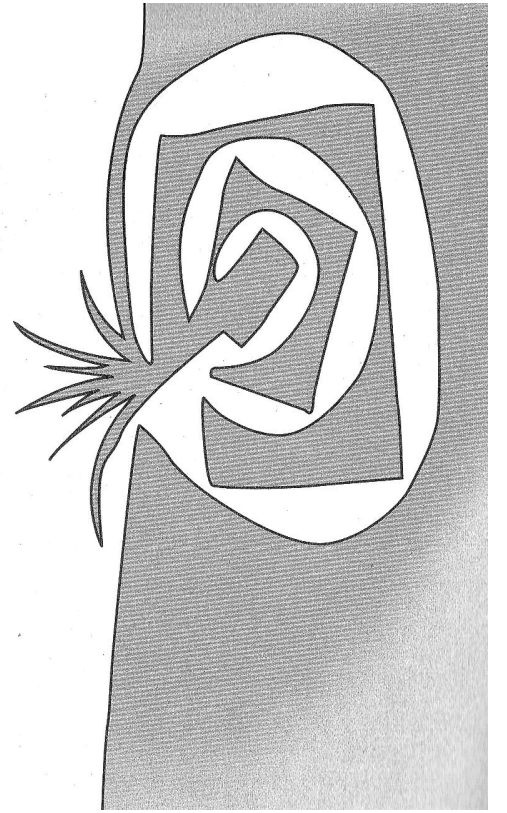
Ante la huelga en la UR9 de la calle San Vicente, Correos cubre todas las secciones de reparto en los nueve centros de Valencia

El pasado día 3 de febrero, lxs carterxs de la UR9 de la calle San Vicente de Valencia decidieron en asamblea y de forma espontánea declararse en huelga ante la decisión de la empresa de suprimir varias secciones de reparto en la unidad. A esto se une la falta de cobertura por bajas, permisos etc..., por lo que consideraban inasumible la carga de trabajo que les correspondía para ese día. En esta situación, la empresa ha dado un paso atrás ante la presión de lxs trabajadorxs haciendo cobertura de todas las secciones de reparto, en los 9 centros de reparto que Correos tiene en Valencia capital. Esta movilización ha surgido sin la tutela de la representación sindical. Han sido la valentía y el esfuerzo económico de los compañeros de la cartería de San Vicente los que han hecho posible esta lucha. Un ejemplo a seguir. Durante todos estos años los sindicatos mayoritarios en la provincia de Valencia elegidos en las elecciones sindicales de 2011 han hecho caso omiso a los diversos llamamientos de CGT para la constitución del Comité de Empresa. Por lo cual, y ante la destrucción de empleo que han sufrido los trabajadores de Correos en la provincia de Valencia, CGT se ha visto en la obligación de interponer varios conflictos colectivos en solitario contra la supresión de estos puestos y contra el cierre de centros de trabajo, que parece, asumen con total naturalidad estos sindicatos. Ante esta nueva agresión a la clase trabajadora que supone la supresión de 116 nuevos puestos de trabajo, CGT ha vuelto a hacer un llamamiento a los delegados electos del Comité de Empresa para su constitución y ejerzan la responsabilidad para la que fueron elegidos, que se supone que es la defensa de los derechos de los trabajadores en ese órgano. De modo que se haga efectivo el derecho a la información y negociación colectiva de los trabajadores de esta provincia ante la imposición unilateral y arbitraria de los intereses empresariales. También, desde CGT y ante la falta de responsabilidad de esos representantes de lxs trabajadorxs iniciaremos en solitario el procedimiento para interponer un nuevo conflicto colectivo por esta destrucción de empleo. **CGT-Correos Valencia**

Poesia

Per Vicent Martínez i Aguilar

Dels averns vinc
al no-res de l'infinit.
Si vols federar-te amb mi
pam a pam farem camí
forestant tots els racons
solidaris de totes les causes,
evocats per ambients
d'intuïtives radiacions.
Guerrillers de la justícia
amb mots precisos,
alenades fogoses
pensaments d'interseccions.
Amb els fets trencarem
etnocentrismes de l'usura
per obrir nous afectes
amb somriures somnolents.
Vine, anem,
la batalla està per fer
poema a poema
amb guix d'atzucac.

"Guix d'Atzucac", Edicions "Al Margen"

DESTAQUEM

al margen
XXIX Aniversario

Charla de Carlos Taibo

¿Por qué las ideas libertarias son más actuales que nunca?

25 de febrero a las 19h

Col·legi Major Rector Peset
Plaza Horno de San Nicolás, 4, Valencia

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
Col·legi Major Rector Peset

CGT CNT **al margen**

JORNADAS CULTURALES XXIX ANIVERSARIO DEL ALTENEO LIBERTARIO AL MARGEN

Del 23 al 27 de febrero de 2015

- Lunes, 23
19.30h. Inauguración de la exposición "Al Margen de la Ilustración" de Jorge Albuin
22.30h. Proyección audiovisual: "10 años / 100 imágenes del Grupo de Senderismo"
- Martes, 24
19h. Presentación documental: "Stanbrook. La memoria viva"
- Miércoles, 25 (en el Col·legi Major Rector Peset / Pl. Horno de San Nicolás)
19h. Charla de Carlos Taibo: "¿Por qué las ideas libertarias son más actuales que nunca?"
- Jueves, 26
19h. Charla: "Contenidos y objetivos de la Ley Mordaza". A cargo de Àngels Blanco, abogada y activista social

Viernes, 27
21h. Aperitivo y Cena Popular
22h. Fallo del XII Certamen de Narrativa Social
22.30h. Recital flamenco
Al cante: Simón de Juan
Guitarra: Faelo

C/ Palma, 3, Barri del Carme (Valencia)

29 **al margen**
Aniversario 1986-2015
Del 23 al 27 de febrero

Jornadas Culturales Ateneo Libertario Al Margen

Lunes 23
19.30h. Inauguración de la exposición "Al Margen de la Ilustración" de Jorge Albuin
22.30h. Proyección audiovisual: "10 años / 100 imágenes del Grupo de Senderismo"

Martes 24
19h. Presentación documental: "Stanbrook. La memoria viva"

Miércoles 25
19h. Charla de Carlos Taibo: "¿Por qué las ideas libertarias son más actuales que nunca?"

Jueves 26
19h. Charla: "Contenidos y objetivos de la Ley Mordaza". A cargo de Àngels Blanco, abogada y activista social

Viernes 27
21h. Aperitivo y Cena Popular
22h. Fallo del XII Certamen de Narrativa Social
22.30h. Recital Flamenco
Al cante: Simón de Juan
Guitarra: Faelo

C/ Palma, 3
Barri del Carme - Valencia
Tel. 963 921 751
www.ateneoal margen.org

Si vols col·laborar amb: **NOTICIA** Confederal envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonynegro.info

Entrevista a José Guerrero, nou delegat de CGT en l'Ajuntament de Bunyol

“Des d'a dalt no veig cap possibilitat de canvi, nosaltres hem de ser eixe canvi”

José Guerrero Moliner va nàixer en 1975 a Madrid, “circumstancialment” perquè la seua família, molt relacionada des de sempre amb la música, és valenciana. Viu a Bunyol, una localitat de 10.000 habitants cap de la comarca de la Foia, des dels 21 anys. Va realitzar estudis musicals encara que va fer un parèntesi per a treballar quatre anys en una fàbrica de paper: “Jo sé el que és treballar i tirar tros en una fàbrica de paper”, afirma. Després d'acabar la carrera superior de música, va trobar el seu primer treball en el sector públic en la Generalitat de Catalunya, fent classes

durant tres anys en secundària. Finalment, va eixir la plaça per al Conservatori Municipal de Bunyol i la va traure. Toca el violí i dirigeix l'orquestra d'una de les dues societats musicals del poble. Amb una plaça que no arriba ni a la meitat de la jornada completa, ha de complementar la seua feina en una escola musical. Ell mateix es descriu com un “funcionari en precari”. El passat mes de gener, es va presentar per CGT en l'Ajuntament. La Confederació va aconseguir 4 dels 10 delegats en joc. Era la primera vegada que CGT es presentava.

Com arribes a la CGT?

Fins a fa quatre anys que va sorgir el 15M, jo era una persona completament aliena al que succeïa al meu voltant. Totalment despolititzada, solia ser bastant egoista, com a moltes de les persones que passejàvem sense rumb. Fins a eixe moment, l'única cosa que havia fet era participar en la manifestació contra la guerra a l'Iraq en 2003, alguna per l'estat de l'educació Pública en el País Valencià, i poc més.

Vaig començar a interessar-me per la política a partir del moment en què va esclatar la suposada crisi. Vaig començar a preguntar-me coses perquè sentia que passava alguna cosa estranya. A finals de 2010, vaig començar a interessar-me per tot el que passava a València. Que hi havia una manifestació contra la corrupció, doncs jo anava. Que hi havia una mani pel tancament de la Central Nuclear de Cofrents, allí estava jo. I a poc a poc vaig començar a ficar-me en un rotllo que cada vegada em cridava més i més.

I després va arribar el 15M i em vaig dir: “hòstia!, açò és el que esperava. Per fi eixe malestar s'ha traduït en alguna cosa!” I a partir d'ací ja, l'acampada en la plaça, les assemblees, conèixer gent, saber que eixa gent estava en el mateix punt que jo... Açò va ser definitiu. Després es va crear l'Assemblea del 15M a Bunyol i la meua vida va canviar per complet, tot es va transformar. Era estar ací currant braç a braç i pensant les 24 hores del dia a fer coses, per a aconseguir que altres persones patiren el meu mateix procés.

Comences a despertar com a persona. I una vegada t'has despertat, comences a ser conscient del que hi ha i del que passa, i ja no vols estar més en eixe estat profund d'apatia. Eixe primer any, en el qual jo encara pensava ingènuament que, al marge de conèixer el verdader problema que és el sistema, hi havia alguns partits polítics que encara podien aconseguir un canvi. Avui, no obstant açò, i després de conèixer i practicar més a fons les idees llibertàries, ja no crec en eixa possibilitat.

A poc a poc, sense voler-ho, jo a soles, vaig començar a adonar-me que hi havia una altra forma de fer política que és des del carrer, des de l'organització de les persones. Per aquell temps jo, sense saber-ho, ja començava a perfilar el meu pensament cap a les pràctiques llibertàries, basades en l'acció directa, l'assemblearisme i l'autogestió. Eixa primera etapa va començar a definir-me com a subjecte polític conscient i ferm defensor del poder popular.

Sempre em dic, que a mi, el moviment 15M em va convertir en un anarquista convençut. Va portar el seu procés, però mira, ací estic. Pense que l'organització ciutadana, l'organització des d'a baix, és l'única possibilitat que ens queda d'albirar un futur millor a mig termini. Perquè des d'a dalt, per molt bé que se'ns pinta, no veig cap possibilitat de canvi. Nosaltres hem de ser eixe canvi.

Quant a com vaig arribar a CGT, evidentment va tenir molt a veure l'estudi i descobriment de l'anarcosindicalisme, que proposa la lluita i l'acció directa front a la burocratització dels dos grans sindicats de pacte que havien degradat tant el sindicalisme en aquest país. A més de que com a treballador, m'interessava aprofundir en la lluita sindical, entesa clar, des d'una altra perspectiva diferent a la que havia conegut en els anys com a currant. I com el 15M va posar damunt de la taula el tema de la falta d'una democràcia real, vaig pensar que eixa democràcia també s'havia de trobar en els centres de treball. Va posar les vergonyes a l'aire d'eixe sindicalisme de pacte, de traïció i de corrupció sistèmica que existia i existeix dins dels dos grans sindicats. En l'Ajuntament de Bunyol, el meu centre de

José en un moment de l'entrevista. Foto / L.M.

treball, vaig decidir cercar una alternativa, i posar en pràctica un altre tipus de sindicalisme. Llavors vaig decidir afiliar-me a CGT. Perquè segons el que he viscut en els carrers, recolzant les lluites, vaig veure moltes vegades la presència de la CGT. I açò em va cridar l'atenció. Veure el suport de CGT de forma desinteressada en els diferents espais de lluita, encara que no tingueren a veure amb la lluita merament laboral. A més, no anaven amb la bandera de CGT. Fins i tot abans de pensar que en un futur prendria la decisió de presentar-me a la Junta de personal, em vaig afiliar. Va ser a l'octubre de 2013.

Què és el que us vincula a la diferent gent que conformeu la candidatura de CGT en l'Ajuntament de Bunyol?

El primer que ens vincula als quatre delegats que hem eixit, i a la resta de gent que també anava en la llista, és a priori que, dins de l'Ajuntament, tant el Comitè d'empresa com la Junta de personal, s'havien aniquilat de tal manera que el que estava, manifestava per al seu lloc de treball. És el mateix que està passant en molts centres de treball. El que ens va portar a prendre la decisió d'entrar va ser intentar canviar eixa dinàmica. Anem a cercar l'interès general, per descomptat sense descurar el que ens correspon per sectors, perquè dins de l'Ajuntament hi ha diferents col·lectius, molt fragmentats. Eixe és el reflex de la societat, i també el que volem intentar canviar. Anem a cercar el mateix per a tots i totes.

Com has vist evolucionar l'Ajuntament de Bunyol durant aquests últims deu anys pel que fa als serveis que el consistori ha d'oferir a la població?

Hi ha opinions contradictòries. Si s'agafa l'Ajuntament de Bunyol i es compara amb altres ajuntaments, alguns dirien, “però si teníeu una piscina coberta, un centre ocupacional, una guarderia, un Conservatori, una ràdio... per a 10.000 habitants!” Per açò gent d'altres pobles es pregunta de què ens queixem, si en les seues localitats no hi ha res d'açò, que què reclamem nosaltres... Fa dos anys, amb l'excusa del déficit, van decidir tancar la piscina, causava bastants pèrdues perquè estava mal feta. Alguns llocs es van recol·locar, i uns altres es van quedar en el carrer. Eixe va ser un dels primers sacrificis en nom de “la crisi”.

És cert que a partir d'ací, la resta de serveis s'ha mantingut, i el tripartit que està en el govern municipal de Bunyol ha intentat mantenir els serveis. El conservatori, fins i tot abans de la crisi, sempre ha estat en el disparader. Deien que donava pèrdues, però és que, com va a donar guanys un centre educatiu?, no es pot pretendre guanyar diners, sempre va a donar un déficit, encara que bé, açò després el cobreix formant a futurs músics professionals que viuran de la música. Eixa impressió és la que donaven els polítics. Sempre han dit que era un luxe tenir un Conservatori a Bunyol, un luxe que no ens podem permetre. Bunyol és un poble amb gran tradició musical, té dues grans bandes i hi ha molta gent vivint de la música. No solament no volem perdre la nostra ocupació, sinó que no volem que es perda el patrimoni cultural del poble.

L'ajuntament en aquests últims deu anys, no ha amortitzat massa llocs de treball però ara sí que sembla que comença eixa deriva. Amb l'excusa que “estan atabalats”, que cal pagar deute, que estem intervinguts, no es pot contractar. Anem a estudiar-ho des del grup, des de la Junta i el Comitè, perquè segurament hi ha altres formes de contractació que permeten oferir llocs de treball encara que siga de forma temporal.

Com valoreu la reforma del règim local?

Molt mal. Aquesta reforma és un atemptat directe i definitiu contra l'autonomia de les corporacions locals. Si açò s'arribara a posar en pràctica, estic quasi convençut, que el conservatori, en el cas de Bunyol, desapareixeria com a servei ofert per l'ajuntament. Ja veuríem si la Diputació l'oferiria perquè la Generalitat, que està en fallida, segur que no l'assumiria.

Precisament, aquesta és una lluita que s'ha dut a terme anys arrere, que el conservatori de Bunyol fóra assumit per la xarxa de conservatoris de la Generalitat. Però com Bunyol sempre ha sigut un poble governat per les esquerres i el PP porta més de vint anys en la Generalitat, doncs mai s'ha aconseguit. Van fer el conservatori de Requena, que és de la xarxa de Generalitat, i després van transformar el conservatori municipal d'Utiel, que està a quinze quilòmetres de Requena, en conservatori de la xarxa de Generalitat. El resultat és que ni Requena té alumnes suficients, ni Utiel tampoc. A més, la tradició

musical està en Bunyol.

Les coses ara estan difícils. Sobretot en les Administracions Públiques, amb l'excusa del deute. Els quatre delegats que estem ací som conscients del complicat de la tasca d'estar avui dia en una junta de personal i en un Comitè d'empresa d'una administració com un ajuntament que cada vegada té menys sobirania, menys autonomia, i les mans lligades a l'hora de fer polítiques públiques. Sembla que cap a on anem és que al final açò ho gestionen els tecnòcrates.

Què altres sectors econòmics hi ha en la comarca?

Bunyol va triar el camí de la industrialització. És un poble que està en una vall, que compta amb molta aigua i amb moltes possibilitats per a l'agricultura. Però fa més de cent anys es va optar per la indústria paperera. Després estava la cimentera, que va començar a emprar a gent. Potser per açò, en haver-hi més indústria, ha sigut un poble de tradició d'esquerres. Perquè havia sentit de la classe obrera.

Segons ha anat desapareixent el teixit industrial, han desaparegut tots els tallers mecànics que treballaven per a eixes fàbriques. La cimentera, entre EROs, prejubilacions i substitució de mà d'obra per tecnologia, s'ha quedat en poc més de 100 treballadors i treballadores.

Les úniques possibilitats estan a Xest, un altre poble de la comarca, en la indústria càrnica Martínez Lorient. Els estan explotant, treballant diumenges, dissabtes a la vesprada...

D'altra banda crec que CGT ha de tenir altres mires a part de la lluita en el centre de treball. En CGT hem de tractar d'estendre propostes d'autoocupació a través de cooperatives que poden ser de serveis, integrals, o un altre tipus de lluites, vinculant-les i transversalitzant-les.

Cal generar propostes alternatives d'ocupació. Però ací cal fer un treball de conscienciació brutal amb la gent. Perquè la gent el que vol és un treball a l'ús i no complicar-se la vida.

En els pobles de l'interior, al marge d'algunes assemblees del 15M i de la lluita per l'habitatge amb la PAH comarcal, que va sorgir per una necessitat concreta, no hi ha més teixit quant a moviments socials. Eixe és un handicap que tenim i una assignatura pendent.

És necessari un grup de col·lectius, múscul, gent que es crea els projectes per a no dependre de l'ajuntament perquè si tu depens de l'ajuntament d'alguna manera no acabes de mossegar la mà que et dóna de menjar.

Mentre ens queden energies, cal resistir.

Quina intervenció social us plantegeu en Bunyol des de CGT?

Pel que fa a l'Ajuntament, anem a intentar canviar la perspectiva que es té sobre els sindicats, açò en primer lloc. Crec que es pot aconseguir intentant fer partícips als treballadors, informant-los, fent-los veure que la lluita sindical és qüestió de tots i de totes.

Fora de l'Ajuntament, intentar promoure altres iniciatives d'ocupació, bé siga a través de cooperatives, plataformes d'aturats i aturades, d'associacions.

I després està la via del suport mutu. És necessari crear una xarxa de suport mutu en els pobles de l'interior: repartiment d'aliments, de roba, i aquest tipus de coses, des d'una òptica llibertària. Es tracta de “enredar” a la gent perquè siguen subjectes actius del canvi. M'agrada molt eixa paraula. Estic molt content de començar aquesta nova etapa en la lluita sindical. Vegem que ens ofereix.